

אימון, העצמה וחינוך ילדים

הרב מוטי זולברג

יועץ חינוכי מוסמך, מדריך כשורי חיים ומוגנות
מחבר הספר "דע לך בני"

פרשת וישב

סליחה, טעיתי!

למרות האי נעימות, בפרשתנו מובא הסיפור עם יהודה ותמר,

שבסופו יהודה אמר: "צדקה ממני".

פעמים יש לנו את התחושה, שאם נודה בטעות, בעצם גם נודה בכך שאנו חלשים,
פחותים וכיו"ב. וזה, לא נעים.

אלא, על כך יש שתי תשובות מרכזיות.

א. אנחנו באמת חסרים. אנחנו לגמרי לא מושלמים. וכמו שמתארת האמרה
הנפוצה: "כל עוד אתה חי, כנראה שיש לך מה לתקן..." אין ספק שהטעויות שלנו
ממחישות לנו שיש לנו עוד עבודה לעשות. ועוד יותר מכך, עובדה זו שהננו חסרים,
מדגישה לנו שצריכים אותנו ואת התיקון שלנו. יש לנו תפקיד לעשות פה, דווקא
מתוך המקום שמתקן ומשתפר.

ב. להכיר בטעות, זו גדולה. זו איננה חולשה. לאדם יש קושי טבעי להודות
בחסרונות שלו, אך ברגע שהוא מתגבר על קושי זה, ומסוגל לומר: "סליחה, טעיתי".
אזי, הוא כבר הופך לאדם גדול יותר. לאדם שמסוגל לוותר על אשליית השלמות,
לטובת דבר נעלה יותר, והוא המוכנות לתקן, להשתלם יותר. באמת.

ניתן לראות זאת בכל תחומי החיים. בזוגיות, עבודה או בחינוך ילדים.

לעולם נעשה טעויות. תמיד יגיעו המצבים בהם נפגע בטעות האחד בשני. אך העניין
המרכזי הוא האם אנו מסוגלים ללמוד מהטעות, לקחת אחריות ולומר (אפילו רק
לעצמי!): "עשיתי שגיאה, איך אני יכול לתקן". להתנצל, ולתקן לפעם הבאה.

אם נהיה מסוגלים להכיר בשגיאות שלנו, וכמו כן, גם נדע לקבל הערות מהזולת
מבלי להדוף או להסתגר, נוכל להשתפר באמת. נוכל להפוך לאנשים גדולים.
לאנשים שגדלים!

הכוח להודות בטעות, הוא הכוח שמאפשר לנו להיות טובים יותר. ההכרה בשגיאה
מאפשרת לנו להתעלות באמת. ואם כבר דיברנו על הרצון לשלמות, אין ספק כי
הדרך לשם, מוכרחה לעבור דרך הלמידה והצמיחה מהשגיאות שלנו...

להפוך טעות לתהייה. לחיפוש. לעלייה.

לטעות זה אנושי, ולהודות בטעות זה כבר גדולה אמיתית.

mottizol@gmail.com

054-5773002